1. Kapitel.

Danskerne er ført bag lyset!

Det er som en drøm. Først er det en dejlig drøm. Men efter at have drømt en tid opdager man, at drømmen er ond, og den tegner til at blive et mareridt. Vi er blevet inviteret med op at køre i et fint tog. Alle sidder godt, og vi er blevet lovet, at hvis vi kører med på denne tur med toget, vil vi blive rige, og fremtiden vil blive lys og lykkelig. Alle har god plads og hygger sig, og man får mange gode ting serveret. Konduktøren er venlig og smilende og lover os alt godt på turen. I de andre togvogne er der fyldt med glade, forhåbningsfulde mennesker fra andre lande. Vi er danskere og har vor egen vogn, og det er vi trygge ved. Vi har frihed og er alle med til at bestemme, og vi ved, hvad vi vil. Vi ved, at dem i de andre vogne er af andre nationaliteter og har andre vaner og tænkemåder. Men det gør ikke noget. For vi passer os selv. Vi er ikke bange for noget, for vi har lært så meget af fortiden, og ingen skal få os til at være andet end danskere. Vi kan tale sammen i vores vogn og har nogenlunde de samme vaner og forståelse af tingene, så det skal nok gå altsammen, og vi er jo blevet lovet noget godt i fremtiden, hvis vi kører med her.
Efter en tid kommer konduktøren og fortæller os, at han og konduktørerne i de andre vogne er blevet enige om, at der er visse ting, vi har lov til at gøre, og andre ting, vi absolut ikke må. Der bliver knurren rundt på de behagelige pladser. Vi har vel lov at bestemme selv! »Nej,« siger konduktøren, »nu er I kommet med i dette tog, og nu må I gøre, som der bliver sagt!« Nogle begynder at tale om, at de vil af ved næste stoppested. »Ingen kan stå af dette tog,« siger konduktøren. »Er I een gang stået på toget, må I følge med hele vejen!«
Der bliver protester, diskussioner og oprør, men intet hjælper. Nogle rykker i dørene og prøver at lukke vinduerne op. Men alt er låst! Vi kan ikke komme ud!
Efter en tid kommer konduktøren med nye oplysninger om, at vi er svage, så vi er nødt til at være enige med alle i de andre vogne. Der er et par vogne forrest med nogle meget stærke konduktører, og deres meninger kommer stærkt frem hele tiden.
Vi skal følge det, konduktørerne bliver enige om, for det har vi faktisk indvilliget i, da vi sagde, vi gerne ville med på turen!
De mest handlekraftige råber op, og nogle vil fare på konduktøren, men han har magt, og alle forstår efter en tid, at det er håbløst at kæmpe.
Man samler sig i klynger og diskuterer. Men en vis opgivenhed er ved at brede sig i vores togvogn. De fleste bliver efter en tid for ligegyldige til at sige ret meget. Man må hellere lade stå til. Det passer nok ikke, hvad konduktøren siger. Bliver vi trætte af at være her, kan vi bare stå af ved næste station.
Andre læner sig tilbage. Konduktøren lover, at dem, der underordner sig lovene i toget, skal få nogle ekstra godbidder og en vis position, og de kan måske blive endnu rigere end først lovet. Han har måske ret, mener nogle. De begynder at skubbe lidt til de vanskelige i toget, og dem, der ikke rigtig har ordet i deres magt, bliver muflet ned.
Pludselig sætter toget farten op. Det kører så hurtigt, at nogle begynder at råbe op, og andre bliver bange. »Vi vil af!« råber andre. Konduktøren smiler overbærende. »I må alle underordne jer systemet her. Når I har sagt A, må I også sige B. Jeg har prøvet at tale med de andre ledere i dette foretagende, og jeg har også protesteret over nogle af de ting, der foregår. Jeg har da også skånet jer for mange ting. Så fald nu til ro! Der er visse ting, man må underordne sig i et sådant fællesskab her i sådan et tog. Og desuden har de det ikke så let i de andre vogne. Vi må alle stå sammen og være enige, og byrderne må fordeles. Vi kører med denne fart, og vi må alle følge med og hjælpes ad.«
Vi finder snart ud af, at toget aldrig stopper. Inden længe skal dem fra de andre vogne

ind og have pladser og rettigheder i vores vogn, hvor vi har flere fordele end de andre på mange områder.
Der bliver vild forvirring. Pludselig går dørene op, og det vælter ind med passagerer fra de andre vogne. De skubber os væk og tager vore pladser. Nogle af vore landsmænd prøver at komme ind i de andre vogne for at finde en tom plads. Vor drøm er blevet lidt af et mareridt. Nogle falder ned på gulvet og bliver trampet ned, uden at man næsten ænser det.
Mange er blevet apatiske, mens andre igen er blevet utroligt fremmelige og har fået ekstra gode pladser.
Man kan ikke stå af, og konduktøren går stadig smilende rundt og siger, vi skal underordne os. Der bliver flere og flere regler og love i toget, og vi må bare følge med. Hvad skal vi gøre? Den drøm, vi troede var så god, er blevet til et sandt mareridt for mange, og det ser ud til, at rebene strammer. Man vil have os til at stå sammen i alt nu. De tolv konduktører sidder dag efter dag og lægger planer sammen, og vi, som er uvidende passagerer, må bare underordne os og følge med. Vores frihed er væk!
Vi kunne gå videre med drømmen, men det skal vi ikke. Du kan selv tænke videre, hvordan det ender i den drøm. Har man en dårlig drøm, er man lykkelig, når man vågner op og opdager, man har sovet. Det hele var uvirkeligt. Men det, vi som danskere står i lige nu, er en virkelighed.
Vi kom ind i noget, vi ikke havde overblik over, da vi sagde ja til EF. Du kan tænke, at vi lever da heldigvis stadig i et frit land, hvor man kan tænke, tale og tro, hvad man vil. Å, hvor har vi det godt!
Eller har vi?
Nej, drømmen er faktisk en barsk virkelighed! Vi, der som danskere har kæmpet for og vundet en frihed og et demokrati, der overgår de fleste lande i verden, er på vej ind i et diktatur, og vi ved det knap nok.
Da Danmarks befolkning i 1972 havde stemt om og sagt Ja til at være med i et stort fælles marked i Europa, vidste vi knap, hvad det drejede sig om. Vi troede på vore politikere og mente blot, vi skulle være med i et fællesskab, der gav os bedre handel og en bedre økonomi, men de snart tyve år, vi har været med i dette fællesskab har vist os noget andet! I år har vi den største arbejdsløshed, der har været siden sidste krig! Vi, der husker dagen, hvor statsminister Jens Otto Krag stod frem og sagde, at nu var vi optaget som medlemmer i EF, det europæiske fællesmarked, vidste knap nok, hvad det var, der skete. Vi selv var ikke så gamle, men vi husker, hvor forbavsede vi blev, da Jens Otto Krag lige efter meddelte, at han ikke længere ville være statsminister. Han havde sammen med den øvrige danske regering fuldført en handling, som fik uoverskuelige konsekvenser for både store og små i det danske samfund, både dengang og for hele fremtiden! Og så gik han!
Hvad var det hele for noget? Det ved vi nu.
Vi er blevet voksne i mellemtiden og har set konsekvenserne af at komme op at køre i det tog, der hedder EF. I lang tid har vi siddet behageligt tilbagelænede i vore gode forhold. Men det begynder at knibe med tålmodigheden hos mange. Vi mærker, at flere og flere rettigheder bliver taget fra os, og den frihed og det demokrati, vi har kæmpet for i årevis og glædet os over og rost os af i hele verden, er nu ved at gå fløjten. Vi bestemmer ikke længere selv!
Hele verden kæmper for friheden, mens vi som danskere er ved at underlægge os et moderne diktatur og blive knyttet ind i en union, vi ikke har lyst til at være med i. Vor regering og vi selv ønsker at hjælpe de små lande, der i mange år har siddet fastklemt i en union, hvor de ingen frihed havde, mens vor regering samtidig kæmper for, at vi selv

skal i fængsel! Nogle er bukket under for systemets magt allerede. Mange små virksomheder har måttet give op. Vort landbrug og fiskeri har det dårligt.
For nogle få år siden havde vi i Danmark 65.000 mælkeproducenter. Nu har vi 17.000. Vore landmænd får støtte fra EF til at udrydde deres eget erhverv! Arbejdsløsheden vokser. Vi godtager den ene af EFs love efter den anden, og vore ledere får det til at se ud, som om alt er såre godt. Men mareridtet fortsætter. Vi får en masse nye regler, og mange små og store detaljer får vi restriktioner om, så vi til tider synes, det lyder vanvittigt. Nu anbefaler forbrugerrådet ikke længere at købe danske varer men de varer, der er billigst. Der er ikke længere grænser for, hvilke priser forretningerne må sætte på deres varer. Dette er en følge af det indre marked, blev der sagt i radioavisen den 21. januar.
Vi har bare snuset lidt til konsekvenserne af at være med i EF indtil nu. Nu drejer det sig om småting. Vi vil blive mere og mere rasende eller fortvivlede, når EF skal bestemme over hele vort liv! Og det kommer, hvis vi ikke protesterer. Vi bliver lovet en masse og håber stadig på, det skal blive bedre engang.
Tålmodigt venter vi på, at de løfter, vi fik, da vi steg på »toget«, skal gå i opfyldelse, men for mange er hverdagen nu et mareridt, og de vil bukke under og give op.
Vi må godt have en mening, endnu da, men vores mening betyder bare ikke noget. Vi må gerne protestere og stille spørgsmål. Men vores »konduktør«, vores regering, og vore ministre smiler til os fra TV skærmen og fortæller os, at vi er nødt til at følge med! De siger endda med stor overbevisning, at vi godt kan protestere, men det hjælper alligevel ikke noget. Vi skal underordne os!
Vor udenrigsminister er endda overbevist om, at vi kommer ind i Vestunionen, en europæisk hær med fælles politik. Vi er kommet ind i et fællesskab med enhed på alle områder, som vi må bøje os for. Vi kan godt »sprælle lidt i nettet«, men vi kommer til at bøje os for systemet, siges der.
Dette må få os til at vågne op, kære danskere! Vi har een mulighed for at komme ud, og det skal vi senere komme ind på. Selv om vore ministre er folkevalgte, skal de dog mærke, vi er et folk, der har meninger og grænser. Vi har kæmpet siden Hitlertidens afslutning for at få frihed og et godt land at leve i. Nu skal vi stå sammen som folk og protestere og sætte grænser for, hvad vi vil gå med til.
Hvad er det egentlig, der foregår? Vi vil prøve at uddefinere det nærmere i de næste kapitler.

2. Kapitel. *Kejserens nye klæder*

De fleste danskere føler, at der er noget, der er rivende galt, når det drejer sig om vort medlemsskab i EF, men man kan ikke rigtig sætte ord på, hvad det er, og man vil ikke gøre sig dum, fordi man tror, at der er andre, der har mere forstand på vort lands ve og vel, end vi som ganske almindelige danskere har. H.C.Andersen var ikke dum. Det ved vi alle nu, men på hans tid betragtede mange ham som en original, ingen burde lytte til. Da han skrev »Kejserens nye klæder«, havde han gennemskuet det, der skete på hans tid, ting, som ligner de ting, vi i dag står midt i. Husker du eventyret?
Der var engang en kejser, som holdt så meget af nye klæder, at han var ligeglad med soldater, skuespil eller at køre i skoven. Han skiftede tøj hver time på dagen, og han brugte alle sine rigdomme for at få nyt tøj. En dag kom to bedragere, som udgav sig for at være vævere og sagde, at de forstod sig på at væve det dejligste tøj, man kunne tænke sig. Ikke alene farverne og mønstrene var noget usædvanligt smukt. Men de klæder, der blev syet af tøjet, havde den forunderlige egenskab, at de blev usynlige for ethvert menneske,

som ikke duede i sit embede, eller også var utilladelig dum. Den forfængelige kejser ville gerne give alt for at få disse klæder, så han kunne afsløre, hvem der var dum og uduelig i hans rige! De to vævere vævede og vævede, uden at noget blev skabt, men ingen turde fortælle, at de ikke kunne se klæderne, for så var de jo dumme og uduelige! Væverne tjente en masse penge på den forfængelige kejser, og for ikke at skulle stemples som dum eller uduelig i sit job, blev det store bedrageri skjult. Først da kejseren skulle gå gennem byen i sit »fine, nye tøj«, sagde et uskyldigt barn: »Men han har jo ikke noget på!« Hurtigt tillod andre sig at sige til sidemanden: »Jamen, han har jo ikke noget på!« Og pludselig var hele bedrageriet fremme i lyset, men da var væverne stukket af med alle kejserens rigdomme!
Vi vil gerne være en barnlig lille røst i Danmark, der råber: »Vi er blevet snydt! Det skal se ud, som om det er så godt for os, at vi er kommet ind i EF, men det er det ikke!« Vi vil gerne tale i et sprog, som alle almindelige danskere forstår, for at vi alle må få øjnene op for det bedrag, vi er kommet ind i,- og se at komme ud af det hurtigst muligt!

Hvordan startede det?
I 1957 blev seks lande enige om at skabe et fælles marked. Det var Frankrig, Vesttyskland, Italien, Holland, Belgien og Luxembourg. Det blev kaldt »De seks«. Traktaten mellem disse lande blev underskrevet i Italiens hovedstad, Rom, og kaldes derfor »Romtraktaten«.
I 1973 blev dette fællesskab, EF, udvidet med Danmark, Storbritannien og Irland. Senere kom Grækenland, Spanien og Portugal med. EF består nu af 12 lande med over 320 millioner indbyggere. Romtraktaten er EFs grundlov. Der er kommet nogle få ændringer, men for landene, der er med i EF, gælder denne traktat som grundlov. Vore ministre har skrevet under på den!
Der tales om »fire friheder« indenfor EF: Traktaten siger i dag, at det indre marked er et område, hvor der:
1. Ingen grænser skal være, d.v.s. fri passage for personer.
2. Der skal være fri bevægelighed for varer,
3. fri bevægelse for tjenesteydelser
4. og fri bevægelse for kapital.

Det vil sige, at forbrydere, smuglere, narkohandlere og alle andre typer mennesker frit kan komme og gå i vort land. Udenlandske varer kan frit oversvømme det danske marked, så det, vi selv producerer, ikke kan sælges i vort land. Varekontrollen, som er meget høj i Danmark, går fløjten. Virksomheder fra andre EF-lande kan i endnu højere grad end nu indtage vort land. Det bliver især de tyske virksomheder, som er rige, der kommer som buldozere og overtager. Landbrugsordningen i EF bygger på fælles priser. Vi vil blive oversvømmet af madvarer, hvoraf nogle kan være giftige og ukontrollerede. Medicin kan ukontrolleret sælges overalt. Når de tyske virksomheder etablerer sig her, vil de tage tyske og andre fremmede ind som arbejdere, og vor egen arbejdsløshed vil blive endnu større. Udenlandske hotelkæder vil opkøbe vore hoteller og overtage vore turistindtægter. Det vil være sket med enhver form for dansk miljøkontrol af stoffer og produkter. Danmark er et af de mest sikre og stabile lande i verden på alle områder. Det bliver slut med det! EF bliver de store koncerners kæmperige, hvor små almindelige danskere bliver trumlet ned. Taberne bliver de ansatte i små og mellemstore virksomheder, ungdom, kvinder, offentligt ansatte og modtagerne af den offentligt finansierede børneforsorg, ældreforsorg og pensionister.
Det bliver giganterne, der uden hæmninger kommer til at styre og regere.
De seks vedtog i 1961 i Bonn, at EF skulle bestræbe sig på at styrke de **politiske, økono-**

miske, sociale og **kulturelle bånd** mellem deres folk og arbejde **målbevidst på Europas samling.** Vor identitet som danskere er på retur med lyntogsfart!

Målet har hele tiden været en union med fælles politik, fælles hær og fælles mønt.

Hvis vi ikke er enige nu, er man villige til trække tiden lidt ud, men målet er stadig det samme. Man har tid til at vente, præcis som edderkoppen venter på fangen i spindelvævet. Vi har ikke tænkt så meget over, hvad dette betød, men vi vil komme til at føle det! Vi mærker mere og mere, hvordan båndene snærer. Vi mister vore rettigheder og selvstændighed, og andre kommer til at bestemme for os. De styrende i EF vil have indflydelse på ALT i vor tilværelse: Arbejdsmarkedsforhold, arbejdsmiljø, færdsel, skolevæsen, miljø, energi, industripolitik, turisme, forbrugerpolitik, folkesundhed, kultur og meget, meget andet.

Desuden vil man i 1996 lave en centralbank, hvor vi alle med tiden skal til at bruge ECU'en. Man vil gennemføre fælles udenrigspolitik og forsvarspolitik. I denne tid er ni af EFs lande med i Vestunionen, og man presser hårdt på for at få Danmark til »frivilligt« at gå ind i denne union. Vestunionen vil føre os ind i krige udenfor Europa, hvilket størsteparten af danskerne ikke ønsker!

Bortset fra valutaunionen og det udenrigspolitiske samarbejde skal stort set alle beslutninger træffes med kvalificeret flertal. D.v.s. med 58 af 76 stemmer, som EFs lande tilsammen er udstyret med. Af dem er kun 3 danske! Vi har altid haft anderledes holdninger end de andre lande på mange områder, fordi vi ikke styres af een leder på toppen af en pyramide, men ved folkets mening og folkevalgte ministre. Derfor løber vi en alvorlig risiko for hele tiden at få vor mening stemt ned og blive påtvunget løsninger, vi ikke er enige i.

Det er på tide at »trække i nødbremsen«.

Det er nu, vi har vor chance til at sige nej til yderligere samarbejde. Der har været noget, der hed VETO-ret i EF, hvor det enkelte medlemsland kunne protestere og standse en lovs vedtagelse eller hindre en bestemt udvikling indenfor fællesskabet, men også denne ret arbejdes der på at afskaffe!

Danskerne og englænderne har ofte protesteret i EF og sinket udviklingen, men vi er stadig med. Vor udenrigsminister er ofte irriteret over os, men danskerne er ikke villige til at give slip på selvstændigheden og friheden. For de fleste danskere er det en helt naturlig ting at bo i et land med frihed til at have medindflydelse og ret til at bestemme selv. Vi har en lang historie bag os med traditioner, vi ikke uden videre vil give slip på. Vi ønsker ikke at være med i en europæisk union med overnational magt, hvor andre bestemmer over os og indtager vort land, så det ikke bliver til at kende. Vi gik med i EF for at kunne handle sammen med de andre lande og få en masse fordele, men vi mærker nu, vi kører løbsk. Vi vil ikke være med længere! Vi ønsker at styrke vort eget folketing og have vort demokrati, som vi har kæmpet for. I EF er det helt tydeligt, at de folkevalgte politikere har al for utilstrækkelig indflydelse på de love, der bliver vedtaget. EF er allerede i dag en forbundsstat. EF-Domstolen har forrang i forhold til de enkelte landes lovgivning, og denne tendens vil blive værre og værre. Det strider imod vor grundlov, at vi skal betale bøder, hvis vi lovgiver på en måde, som EF-domstolen er modstander af.

Det er på tide, at mennesker, som har forstand på jura, kommer frem i medierne og giver os en klar redegørelse for **alle de uretfærdigheder,** vi vil komme til at opleve fremover som medlemmer af EF. For nogle år siden lovede vore ministre os, at det var helt udelukket, at vi skulle gå med i en union!

I 1986 sagde Poul Schluter, at »Unionen er stendød«. To år senere var han på EF- topmødet i Hannover med til at nedsætte den arbejdsgruppe, der skulle lave udkastet til den Økonomiske og Monetære union!

Uden at nogen rigtig gør noget imod det, bliver det ene efter det andet lempet igennem i EF, så vi mister mere og mere af vor selvstændighed. Nu slækkes der på alle gyldne løfter. Nogle af vore ministre står og tripper for at komme ind i unionen så hurtigt som muligt. EF-toget kører løbsk! Og sammenlignet med Kejseren og hans nye klæder, er vi ved at blive klædt af til skindet, mens andre gnider sig i hænderne og tjener tykt på vor forfængelighed og godtroenhed! Og politikerne tør ikke lukke op og give god tid til en reel debat, fordi de ved, at almindelige danskere er imod en union, hvis de kender konsekvenserne.

Lokkemaden fra »konduktørernes« side

Under principperne i Rom-traktatens første del står der, at formålet med det indre marked er at oprette en union af staterne i EF. Men de stater, der lavede denne traktat og startede fællesmarkedet, vidste godt, at mange lande ville protestere imod en union af landene i EF. Derfor blev de enige om at gå forsigtigt frem og starte med vort ømme punkt: Vi skulle have en højere og mere stabil levestandard! Det var lokkemaden.

Vi begynder først nu at se klart, hvad det er, der er sket. Toldunionen med fælles landbrugsordning og de »fire friheder«, som skulle fremme vor levestandard, trak os ind i integrationsprocessen i EF, som netop har frit flydende grænser for varer, personer, tjenesteydelser og kapital som selve motoren. Vi er blevet bedraget som folk, idet fællesskabet suger vore livsværdier og rettigheder som et selvstændigt folk ud af os. Vi troede, vi kunne være med i EF som handelspartnere uden at binde os yderligere, men MÅLET for de stærke lande i EF er og har hele tiden været en union, som binder os **økonomisk, politisk** og **militært.**

Netop derfor blev EFTA startet. Landene, der startede EFTA, ønskede frihandel med EF og alle andre lande, men de ønskede ikke at blive bundet af andre aftaler og restriktioner i EF.

EFTA og EF tilhører hver sit retssystem og næringssystem. EF og Romtraktaten er en frugt af **Romerretten,** hvor alle underordnede sig een kejser og een religion. Mange krige blev udkæmpet og vundet blandt andet af nordmændene, for at vi i norden ikke skulle komme under den diktatoriske Romerret.

I vore nordiske lande har vi gennem alle år kæmpet for vor ret og selvstændighed, og vore grundlove springer ud af en liberalistisk og kristen tankegang, som man kalder **germansk ret.** Danmark hører hjemme i den liberale og frihandelsvenlige tradition, ikke i den kontinentale, hvor man overstyres af een stærk magt. England kaldes demokratiets højborg, fordi de i sin tid gik foran ved at danne Underhuset, hvor man lyttede til folkets mening. Derfor stejler mange englændere, danskere og andre nordboere, når man taler om diktatur og overstyring. Vi vil godt gå med et stykke af vejen, **men vi vil have vor frihed!**

Nogle siger i dag: JA til EF og NEJ til unionen. **Men desværre kan disse to ting ikke deles!** Vi bliver nødt til at sige et klart nej og komme ud af EF hurtigst muligt for at redde vort land og vore efterkommere!

Vi mente, vi blev rige i dette fællesskab, men rigdommen er ikke det, vi troede. Hvad er der sket i de snart tyve år, vi har været med i EF? Den 17. november 1991 blev det sagt i radioavisen, at der bliver solgt 3 danske landbrugsejendomme hver måned til tyskere og hollændere! Det har foregået sådan siden 1986! Hvad ender det med? Hvis grænserne åbnes, og der bliver lige ret for alle i hele EF, bliver vi oversvømmet af fremmede, der indtager vort dejlige land. Vi mister fuldstændig kontrollen.

I brochurerne, der ligger på vore biblioteker til danskerne, med alle de rosenrøde tilbud om at søge arbejde o.s.v. i alle de andre EF-lande, står der ikke noget om, at de samme

tilbud gives til andre EF borgere. De vil kunne søge arbejde, få støtte og magt i vort land på samme måde, som vi bliver tilbudt i de andre lande.
Vi vil alle blive fjernstyret fra store EF-bygninger i Belgien eller Tyskland, og en centralbank vil overvåge hver eneste pengeoverførsel, der bliver gjort, hvis EF-lederne får deres vilje.
Den 5. febr. 92 blev det sagt i radioavisen, at EF-kommisionen ønsker indblik i alle registre og kartoteker! Bliver det ikke vedtaget i denne måned, kommer det senere!
Vi bliver robotter under et moderne diktatur,
som er værre end de diktaturer, vi hidtil har kendt! Det vil ikke blive så svært for sydlændinge i EF, for de er vant til at underordne sig en enerådig hersker. Men vore nordiske lande er vant til, at folket er med til at bestemme og lave vore egne love. Det bliver der ikke noget af, hvis vi bliver i EF og bliver lempet ind i en union af politikere, der sælger os for penge. Vi betaler med ting, der har været os dyrebare gennem århundreder, og selv om vi føler os mere og mere »nøgne og upåklædte«, er der ikke mange, der tør indrømme det. Dem, der tjener tykt på vor godtroenhed, siger ikke noget om, at vi er blevet bedraget!
Diktaturets paragraf
Der står i artikel 240 i Romtraktaten, at aftalen, vore ministre skrev under på, er for ubegrænset tid. Det er meget svært at komme ud af EF, når man først er kommet ind. Vi er havnet i et spindelvæv, hvor »Edderkoppen« langsomt men sikkert trækker nettet sammen omkring os og fortæller os, at vi ikke kan nøjes med handelsaftaler. Vi må også have alt andet fælles. Formålet med Romtraktaten og EF er de forenede stater i Europa. Det bliver en ny stat **uden folkestyre.**
Alle nye lande, der søger optagelse i fællesskabet, må godtage traktatens slutmål, før de kan sætte sig til forhandlingsbordet. Alle medlemslande må fuldt og helt godtage Romtraktaten, og man afsværger dermed sit gamle fædreland!
Romtraktaten regner med store strukturændringer i medlemslandenes næringsliv. Folk skal flyttes og omskoles. Dette statsbegreb er enevældigt og autoritært! Kommissionen i EF vil til stadighed komme med nye forordninger, direktiver og vedtagelser, og medlemslandene må bare bøje sig for dette. Disse forordninger vedtaget af Ministerrådet og Kommissionen er direkte og umiddelbart gyldige i de enkelte medlemslande. EFs domstol har slået fast, at det, den dømmer, er uomstødeligt i medlemslandenes egen lovgivning!
Et direktiv givet af EFs myndigheder er **en ordre** til et eller flere medlemslande om at foretage en bestemt forandring i deres interne lovgivning. Man vedtager ting, som de enkelte privatpersoner er tvungne til at rette sig efter. Det, vi ser vokse frem i Europa, er et gigantisk byreaukrati, en stat, hvor den lovgivende og udøvende magt er koncentreret i kæmpestore direktorater og sekretariater uden parlamentarisk kontrol, altså **uden folkestyre!**
For at få tilfredsstillet vort begær efter en højere levestandard, har vi solgt os selv, og vi har betalt med det dyrebareste, vi har: **Vor frihed og selvstændighed.**
Tiden er inde til at protestere! Er der noget at gøre ved den situation, vi er havnet i? Nytter det noget at protestere? Kan vi klare os uden EF?
Ja, men det kræver sammenhold blandt alle os almindelige danskere, som der heldigvis er flest af! Det kræver stædighed og udholdenhed! Vi er gået med et stykke af vejen i vor godtroenhed. Men vi må sige et absolut og samstemmigt NEJ til en union, når vi når til folkeafstemningen! Vi må stå sammen, når presset kommer fra de øvrige lande i EF, hvor de vil tvinge os med forskellige midler til at følge deres tanker. Vi må sige nej, selv om mange gennem medierne vil satse alt for at overbevise os om det modsatte. Man vil

i år fra visse kredse bruge mange millioner for at overbevise danskerne om, at det er det eneste rigtige for os at sige ja.
Men vort NEJ må være NEJ, koste, hvad det vil! Vor eneste redning er at gøre os så vanskelige og protestere så meget, at vi bliver »smidt af toget«! Hvis vi ikke kan være med i EF uden at være med i unionen, ønsker vi ikke at være med! Så ønsker vi et frihandelssamarbejde med de mange lande, som gerne vil handle med Danmark. Vi vil have et fælles samarbejde i Norden.
Vi skal nok klare os!

3. Kapitel. *Hitlers drøm går i opfyldelse*

Vi, der husker sidste verdenskrig og oplevede vort land besat af tyskerne, kan ikke lade være med at frygte, at de tendenser og ønsker, Hitler havde, stadig ligger gemt i det store, magtfulde, pengestærke Tyskland.
Hitler havde det ene ønske, at hele Europa skulle forenes, og Tyskland skulle være over alle. På det vigtige topmøde i Maastricht i Holland i december 1991, sagde den tyske Helmuth Kohl begejstret, efter at alle var blevet enige: »Nu er Tysklands drøm endelig gået i opfyldelse!«
»Deutzland, Deutzland über alles«, sangen om Tyskland, der skal være fører og være over alle, hørte man under Hitlertiden og hører man stadig sunget i Tyskland, og det har ved mange vigtige anledninger været helt tydeligt, at Tyskland presser på for at få sin vilje igennem, og de andre EF-lande må bøje sig. Det siges til os igen og igen, at den nynazistiske bevægelse vokser med hast i Tyskland, og forleden stod der i aviserne, at »Tyskland klapper af ny-nazisterne«! Der stod i samme avisomtale, at Brussels borgere er dødtrætte af de mange EF-folk, der fylder byen og deres land. De ønsker dem langt bort. Tyskland har tilbudt gratis at have alle EF-institutionerne i Bonn!
Vi gætter på, at det nok er det, vi fra nu af vil se: Flere og flere af EF-institutionerne bliver flyttet til Tyskland! Det er også Tyskland, der nu sammen med Frankrig presser på for at få gennemført en EF-Union. Frankrig er som et ekko af Tyskland i mange sager. Frankrig vil gerne regere og styre sammen med Tyskland og have medindflydelse, da også den franske regering er bange for, at tyskerne skal få for meget magt.
Det er de tyske ledende ministre, der fører an. Og alle de andre lande bøjer sig.
Efta-landene, de nordiske lande sammen med Østrig og Scweitz, er nu blevet indlemmet i samarbejdet med EF, så Europa nu er verdens største handelsunion. EFTA vil gerne have fordelene ved at handle med det magtfulde EF. De har indtil nu haft økonomisk frihed til at handle, som de ville, men hvis ikke de melder fra nu, havner de også i edderkoppespindet og må underordne sig EF.
EF sammen med EFTA og Østlandene vil kunne danne en kæmpemæssig blok, som med Tyskland i spidsen får indflydelse på hele verden. Det kan være en fordel rent handelsmæssigt. Men det er farligt, hvis denne blok skal underordne sig en moderne diktator i økonomi med fælles mønt- eller kortsystem, i politik,- i krig og fred.

Det er en gammel »sygdom«,
der dukker op igen i Tyskland og Frankrig, et begær efter magt og penge, hvor der er een central magthaver, een religion, en enhed, som tager friheden og ødelægger værdier for det enkelte menneske.

Allerede i oldtiden indtog romerne det meste af det sydlige og vestlige Europa, og omkring år 800 søgte den franske konge, Karl den Store, at gøre dem kunsten efter. Han byggede et stort rige, der bestod af Frankrig, Holland, Belgien, Luxembourg, Tyskland og det nordlige Italien! (De seks)
Han ville vise, at han tog arven op efter de romerske kejsere. Derfor lod han paven i Rom krone sig til tysk-romersk kejser. Karl den Stores rige varede ikke mange år efter hans død. Alligevel fik det stor betydning. Det fik fyrsterne til at tro, at det romerske rige kunne føres videre. Det tyske rige blev i tusinde år kaldt det tysk-romerske rige, og dets øverste fyrste blev kaldt kejser. Når man ser på kortet, kan man se, at det netop var **Karl den Stores lande, der skabte EF.**
Det nuværende Tysklands drøm er tilsyneladende den samme: Eet stort rige med Tyskland som den, der styrer under overfladen under Roms velsignelse!
Paven i Rom slår nu på stortromme og siger: »Nu, når vi får et forenet Europa, må vi også have en forenet religion!« Dermed mener han, at han selv skal være overhovedet for denne religion. Den katolske kirke vil aldrig tillade, at andre end Paven bliver deres hoved. Paven vil også gerne have samarbejde med Islam, så der kan blive een stor religion, der styrer alles tro.
Danmark var ikke med i det gamle tysk-romerske rige. Og vi ønsker også nu at være et frit, uafhængigt land og folk, der kan tale, tro og virke efter de gamle danske retsprincipper.

Danmark er døren
Vi har en vigtig placering på landkortet! Danmark er i Sønderjylland den trange dør fra det store Tyskland og hele Europa op til Norden. Vi er dem, der åbenlyst og i overført betydning lukker op og lukker i for det, der skal ind i de nordiske lande sydfra!
Vi har en afgørende betydning for hele Norden, og går vi foran og siger JA ved en folkeafstemning om at være med i Unionen, drager vi hele Norden med. Siger vi NEJ, har vi en chance for at kunne arbejde på at få et fælles stærkt nordisk samarbejde, hvor vi har vor frihed, vore rettigheder, vort eget land, sprog, grundlov, grænser, tro og rettigheder.
Vi ønsker at advare både danskere og vore nordiske broderlande og forhindre et dybere samarbejde med EF. Det er ikke legeværk, vi har med at gøre, når der skal stemmes om UNION! Tyskland og Frankrig udtalte forleden, at de vil have Europahæren op at stå hurtigst muligt, og at de vil være **kernen** i denne hær! De sætter ikke deres »lys« under en skæppe, og de siger nu åbent, at de vil være kernen. Store, stærke og styrende! Vi er uden at tænke rigtig over det, på vej ind under et diktatur, som på mange måder kan blive meget værre end Hitlers overherredømme! Mens mange lande i verden kæmper med deres liv som indsats for at komme ud af forskellige unioner og sammenslutninger, kæmper vore politikere for at få os ind under et moderne diktatur, hvor vores meninger vil blive trampet under fode. Vi vil igen og igen komme til at skulle gøre oprør i en EF-union, fordi vi som danskere er vant til at tænke, handle og tro det, vi vil. Vi er vant til frihed, lighed og demokratisk samarbejde og folkeret, og dette vil der ikke blive plads til som danskere i en kæmpeunion med Tyskland som den dominerende overherre.
Danskerne, englænderne og andre har før været imod Unionstanken! Men vi vil fra nu af og helt til folkeafstemningen blive påvirket i den modsatte retning gennem vore TV-skærme. Den firkantede kasse, der nu står i næsten alle hjem, vil sammen med alle andre medier blive brugt af de stærke personligheder, der ønsker en Union, til at påvirke os, og de vil ganske langsomt hjernevaske os, hvis vi ikke er vågne! Lader vi os manipulere med og lede af medierne, eller har vi så meget mandsmod og stædighed og vilje, at vi kan holde fast ved vort NEJ?

4. Kapitel. *Hvad ønsker vor regering egentlig?*

Den 2. oktober 1972, for snart 20 år siden, gik 3 millioner danskere til valgstederne. De skulle afgøre, om Danmark skulle være med i EF eller ej. Dengang var Folketinget enigt om, at vi skulle med, og danskerne, som ikke kendte de fulde konsekvenser af dette, svarede ja. Tre måneder senere - den 1. januar 1973 - var Danmark medlem af EF, og det har vi været siden.
Men det danske folk er splittet nu, mere end dengang. Efter at have været med i snart tyve år, er vi blevet klogere! **Vi troede faktisk på vore politikere,** der sagde, at vi ikke nogensinde skulle med i en union, og mange danskere tror endnu på, at vore politikere vil bevare os fra alt ondt! Men for hver gang vi ser vor udenrigsminister og vor statsminister på TV-skærmen, bliver vi mere og mere usikre. Den danske befolkning får alt for lidt information. Vi ved alt for lidt om, hvad der foregår. Den information vi får, er ensidig, og vi må selv bore i tingene for at finde ud af en lille smule af det, der foregår.
Vi har skrevet til vor udenrigsminister, Uffe Ellemann- Jensen og bedt ham give os et klart og utvetydigt svar på, hvad han selv og vor regering egentlig ønsker:
Vil regeringen virkelig, at vi skal sige ja til unionen?
Hvad sker der, hvis danskerne siger nej ved en folkeafstemning?
Er det muligt for et land at melde sig ud af Fællesmarkedet?
Vi fik et venligt og utvetydigt svar fra udenrigsministeren. Vor udenrigsminister ønsker, vi skal med i en union og at styrke de økonomiske, politiske og kulturelle bånd mellem landene i Europa. Han skriver, at dette er formålet med regeringskonferencerne om en politisk union samt en monetær og økonomisk union. Og det er efter regeringens mening af stor betydning, at begge afsluttes med et positivt resultat. Så ved vi det!
Vi forstår nu, at det er den nuværende regerings ønske, at vi skal arbejde på at være med i en union. Ministeren mener, at hvis vi stemmer nej, vil det betyde, at vi sætter os selv uden for indflydelse på de meget vigtige beslutninger, der venter på at blive truffet. Vi vil ikke få del i de store økonomiske og politiske fordele ved et styrket EF- samarbejde, og uden dette mener ministeren, at danskerne bliver fattigere.
Efter at have fået dette klarlagt, kan vi forvente, at vor regering og i øvrigt alle, der kan tjene penge og få magt, ved at vi går med i unionen, nu gennem medierne vil gøre alt, hvad de kan, for at fortælle os deres mening om sagen. De negative sider ved unionen nævner de ikke.

Der er en positiv ting ved ministerens brev.
Han skriver: »**Et medlemsland vil altid kunne melde sig ud af EF-samarbejdet.**« Det er altså op til os at vælge nu. Vi hører fra regeringens side om alt det positive ved EF-samarbejdet. Lad os håbe, at vi fra nu af får en **ærlig redegørelse om de negative sider** ved at gå videre med samarbejdet. Det er på tide!
Europa-Parlamentets informationskontor har udgivet en debatbog om demokratiet i EF: »Hvem sagde folkestyre?« Den er skrevet af journalisterne Søren Møller Christensen og Lasse Bo Jensen. Den burde alle læse!
Lad os tage nogle korte afsnit af bogen med her som en kortfattet oplysning til os alle:
I forordet skriver Mikael Bramsen bl.a.: »De tolv lande i De Europæiske Fællesskaber er ved at miste den folkelige styring af begivenhederne. Mere og mere af Folketingets, Underhusets, Forbundsdagens og de øvrige nationale parlamenters beføjelser overføres i disse år til beslutning i EFs Ministerråd og Europa-Parlamentet på forslag af EF-Kommissionen. Borgerne overalt i EF har stadigt sværere ved at følge med. Samtidig har

de en klar og rigtig fornemmelse af, at EF- samarbejdet fortsætter, uddybes, udbredes uanset borgernes manglende medleven. Den udvikling ender med at blive et stort demokratisk problem for de tolv EF-lande, og det i en tid, hvor mange befolkninger udenfor kontinentet ser op til Vesteuropa på grund af de højt udviklede demokratier!«
Og videre siger bogen: »-de tolv EF-landes folkevalgte politikere har utilstrækkelig indflydelse på lovgivningen i EF.«
Hvordan fungerer arbejdet i EF?
EFs stats-og regeringschefer mødes 2-3 gange om året og lægger de overordnede retningslinjer, som de så overgiver som forslag til EF-Kommissionen.
2. EF-Kommissionen udarbejder konkrete lovforslag, som sendes videre til Europa-Parlamentet. (Kommissionen er et udvalg af udpegede og ikke valgte folk)
3. Europa-Parlamentet, som består af 518 repræsentanter for de 321 millioner EF-indbyggere, kontrollerer lovforslagene sammen med forskellige andre udvalg.
4. Ministerrådet, som består af en minister fra hvert af de 12 EF- lande, vedtager så de nye love. De vedtages ved flertalsafgørelser, **så et enkelt land ikke kan blokere for et lovforslags vedtagelse!**
5. EF-Domstolen afgør stridigheder om EF-lovgivningen, hvis parterne er uenige. **Denne domstols domme kan ikke ændres eller ankes til højere instans!**
Hele denne procedure bevirker, at vort eget danske Folketing får mindre og mindre at skulle have sagt. De to journalister fortsætter: »Det helt overvejende flertal af de danske politikere ønsker at fastholde billedet af EF som et samarbejde mellem suveræne stater, hvor lovgivningsmagten fortsat ligger i Folketinget. Ofte med det argument, at Markedsudvalget har kontrol med beslutningerne i EF.«
Niels Anker Kofoed, som er medlem af Europa-Parlamentet, siger hertil: »Den magt har vi afgivet forlængst.I Danmark har man aldrig rigtig været klar over, at det var Folketinget, der afgav sit monopol på lovgivning til regeringen, da vi sagde Ja til EF. Markedsudvalget og de andre nationale parlamenters EF-udvalg har jo ingen lovgivningsmæssig opgave. De kan udtale sig principielt, men de kan ikke stille ændringsforslag til den europæiske lovgivning. Det er kun Europa-Parlamentet, der kan det!«
Danmark har kun 16 stemmer ud af 518 stemmer i Europa-Parlamentet, så vores mening vil i et fortsat samarbejde virke som et lille Pip, og **vi vil afgive vort folkestyre, demokrati og vor selvstændighed.** Vi vil, hvis vi svarer Ja til at gå videre i dette samarbejde, blive **styret af en centralmagt, der tromler hen over vore meninger.** Så den indflydelse, vor udenrigsminister taler om, vi får, er forsvindende lille. Om det økonomiske, monetære (fælles mønt) og politiske samarbejde skrives der i bogen:
»For meget kan ske, når de store han-elefanter fra Tyskland og Frankrig for alvor tumler ind på banen. --- EFs historie viser, at hver gang, Tyskland og Frankrig bliver enige, sker der store fremskridt. Ellers sker der ikke ret meget. I den aktuelle situation er begge lande ivrige efter at få EF yderligere integreret.--- Tyskland går også ind for en yderligere integration, da det i EF ser en mulighed for at få opfyldt sine udenrigspolitiske **ambitioner, uden at nabolandene mindes for meget om landets blodplettede historie.**«
Vi, der levede under sidste verdenskrig, har ikke glemt. Derfor er vi også på vagt og vil ikke gå med på hvad som helst. Vi føler, tingene og beslutningerne bliver listet ind ad bagdøren, uden at nogen kan gøre noget ved det. Og det er strategien. Vi når ikke at sige vor mening. Bogen siger: »Det ligger i hele strategien i EF, at udviklingen skal foregå i små skridt, hvor det ene automatisk medfører det andet. Har man sagt A, må man også sige B!«
Vi kunne altså ikke sige handelsaftaler - uden at sige økonomisk og monetær union, ØMU, og vi kunne ikke sige dette heller uden også at sige politisk union. Og hele udvik-

-lingen styres af Tyskland. Burde dette ikke få os til at vågne? Den tyske økonomi er den stærkeste indenfor EF. Det hører vi ofte i radio og TV. **Det er tyskernes penge, der afgør, hvor vi andre skal gå.**
Bogen siger: »EF lusker sig igennem! Når danskerne og de andre borgere i EF- landene kan vågne op og konstatere, at de lever i en økonomisk og monetær union, uden at det er skrevet ned nogen steder, er det ikke en tilfældighed. Tværtimod er udviklingen karakteristisk for den måde, integrationen i EF forløber på.«
Vi må undres over, at vore ministre, som vi før har haft stor respekt for og tillid til, kan være med til at føre Danmark dybere og dybere ind i et sådant samarbejde! Det kan meget vel føre til diktatur!

Markedsudvalget
vi har i Danmark, kan være en god ting, og der findes ikke magen til i de andre EF-lande. Markedsudvalgets 17 medlemmer skal føre kontrol med, hvad vor regering laver i EF, og om vore ministre handler i overensstemmelse med Folketingets vilje.
Markedsudvalget bliver meget dårligt orienteret af ministrene. »Vi ser sjældent selv direktivforslagene, fordi det er meget store papirer. Derfor er vi afhængige af de resumeer, som vi får fra Udenrigsministeriet. Der står ofte noget med, at - »direktivet går ud på - bla, bla, bla. Der er ingen væsentlige konsekvenser for dansk lovgivning, bla, bla, bla. Med venlig hilsen fra Statsministeren og Udenrigsministeren!« »Hvad skal vi bruge sådan et notat til«, spørger centrumdemokraten Peter Duetoft, der forklarer regeringens og embedsmændenes modvilje mod at informere med, at de prøver at undgå for meget ballade med Markedsudvalget!«
Vi har forsøgt med dette lille hæfte at råbe til alle danskere om at være på vagt. Vort svar ved folkeafstemningen er med til at forme **vores** og **vore efterkommeres fremtid.** Det er et stort ansvar, vi har, når vi går til stemmeurnerne, og ingen bør blive hjemme!
Vi efterlyser også her nogle flere partier og medlemmer af Folketinget, der tør stå op og sige klart og tydeligt, at **vi ikke vil være med længere!**
Vi vil ikke være med i unionen! Vi vil ud af EF! Vi vil have et frit samarbejde i Norden i stedet for!
Hvor er de danske VIKINGER, der ikke vil manipuleres med af nogle enkelte ministre eller partier?
Hvor er partierne, der tør proklamere et FRIT DANMARK, uden indblanding eller styring udefra?
De partier, der fra nu af taler rent ud, også om de negative sider i EF-samarbejdet, vil sikkert få mange vælgere ved næste valg!

Litteratur, vi har læst i forbindelse med dette hæfte:
Romtraktatens mål og principper, af Lektor,Cand.Phil. Johan Holm.
EF – En ny stat uden folkestyre, af samme forfatter.
Det ny Europa, af Jens Peter Bonde.
Sådan virker EF, af Svend Skovmand.
Det indre marked og Danmark, af K.Storm Hansen.
Hvem sagde folkestyre? af Søren Møller Christensen og Lasse Bo Jensen.
Nødvendigt Forum V/ Red. Kresten Bjerre

NØDVENDIGT FORUM,
Lodalsvej 2, Bajlum. 7870 Roslev, udgiver et blad, alle danskere burde abonnere på. Bladet har til formål gennem oplysning at hindre dansk tilslutning til EF-unionen. De skriver følgende:

"Med arbejdet på en unionstraktat er EF på vej ind i en udvikling, hvor det efterhånden er meningsløst at tale om Danmark som et selvstændigt land."
De nævner nogle paragraffer i Grundloven, som nødvendigvis må ændres, hvis vi går med i samarbejdet i unionstraktaten, og hvis Grundloven ikke skal overtrædes:

§ 2
Regeringsformen er indskrænket monarkisk. Kongemagten nedarves til mænd og kvinder efter de i tronfølgeloven af 27. marts 1953 fastsatte regler.
§ 3
Den lovgivende magt er hos kongen og Folketinget i forening. Den udøvende magt er hos kongen. Den dømmende magt er hos domstolene.

(Dette kan ikke forenes med, at vi er forpligtet til at følge enhver beslutning, som EFs ministerråd træffer med kvalificeret flertal, og at vi skal betale bøder, hvis vi lovgiver på en måde, som EF-domstolen er modstander af. Hvordan er den danske borgers retsstilling, hvis der foreligger en dansk lov og en EF-lov, der er i modstrid med hinanden?)

§ 12
Kongen har med de i denne grundlov fastsatte indskrænkninger den højeste myndighed over alle rigets anliggender og udøver den gennem ministrene.

(Denne paragraf overtrædes, når danske love gang på gang skal vige for EF-love.)

§ 19
Stk.2. Bortset fra forsvar mod væbnet angreb kan kongen ikke uden Folketingets samtykke anvende militære magtmidler mod nogen fremmed stat. Foranstaltninger, som kongen måtte træffe i medfør af denne bestemmelse, skal straks forelægges Folketinget. Er Folketinget ikke samlet, skal det uopholdelig sammenkaldes til møde.

(Et angreb på et af EFs medlemslande skal betraktes som et angreb på alle og besvares automatisk efter de regler, der gælder herom i Bruxelles-traktaten om Vest-unionen.)

§ 21
Kongen kan for Folketinget lade fremsætte forslag til love og andre beslutninger.
§ 22
Et af Folketinget vedtaget lovforslag får lovskraft, når det senest 30 dage efter den endelige vedtagelse stadfæstes af kongen. Kongen befaler lovens kundgørelse og drager omsorg for dens fuldbyrdelse.

(Alle disse paragraffer vil blive underlagt Unionsmyndighederne i overensstemmelse med EF-retten og det særlige informationsdirektiv.)

§ 26
Kongen har ret til at lade slå mønt i henhold til loven.

(Denne ret mister sin mening, hvis vi bliver medlemmer af den Økonomiske og Monetære Union, hvor man forbyder regeringen at trykke pengesedler.)

Disse og mange andre paragraffer vil i fremtiden formentlig komme til at ændres, så den lovgivende magt er hos EF-kommissionen og EFs ministerråd i forening. Den udøvende magt er hos EF-kommisionen. Den dømmende magt er hos EF-domstolen. EF-myndighederne vil tilse, at Folketinget, den danske regering og andre danske myndigheder kun udøver lovgivende magt i overensstemmelse med EF-retten!

Sven Skovmand skriver videre:
"Flere paragraffer kan drages frem, men de nævnte må være nok. Det er klart, at Folketinget ikke kan tilslutte sig Unionstraktaten blot på grundlag af Grundlovens § 20. En egentlig ændring af Grundloven vil være nødvendig. Alt andet vil være en overtrædelse af den Grundlov, som samtlige medlemmer af Folketinget har skrevet under på at ville holde!
Men regeringen optræder, som om Grundloven ikke eksisterer. Og på trods af gentagne opfordringer har den ikke bedt uafhængige jurister om at komme med en udtalelse om sagen. Den har end ikke som i 1972 turdet bede en af sine egne betalte jurister om at komme med en udtalelse. Det tyder på en temmelig dårlig samvittighed."

Vi bør til slut have en kommentar med, som NØDVENDIGT FORUMs oktobernummer 1991 har taget med fra Advokat Steen Clausen i Politiken:

"Den 13. april fik den europæiske offentlighed forelagt det første forslag til EFs nye unionstraktat. Det er uden sammenligning det mest vidtgående dokument til forandring af EF, der endnu er udarbejdet. Når det endnu kun har givet begrænset debat i Danmark, skyldes det nok først og fremmest, at Folketingets politikere er ængstelige for at starte debatten, fordi denne debat går på tværs af traditionelle skel i det danske politiske liv.
Dokumentet kan nemlig hurtigt vise sig at blive en bombe under den danske EF-debat.
Det fjerner enhver forestilling om, at EF-samarbejdet er begrænset til kun at være af økonomisk karakter. Efter den nye unionstraktat vil stort set alle områder kunne inddrages under unionsmyndighedernes kompetence. Det eneste, de enkelte lande med sikkerhed vil kunne bestemme, er beslutninger, der kan understøtte den nationale kultur og bevare nationalhistoriske værdier.
Jellingestenen, de danske landsbykirker, de danske slotte og Det kongelige Teater hører altså fortsat 100% under dansk lovgivning.
På alle andre områder vil Unionens love, forordninger, direktiver og beslutninger stå over, hvad Folketinget og de danske regeringer gør."